

Маладыя імёны

Аляксандр МІНЁНАК:

«Мару стаць сапраўдным артыстам»

Саша ўжо паспеў усім даказаць, што ён лепшы. Аляксандр Мінёнак будзе прадстаўляць Беларусь на дзіцячым «Еўрабачанні», якое пройдзе 20 лістапада ў Валее, сталіцы Мальты. Нягледзячы на падрыхтоўку да конкурсу, юны артыст выступае на ўсемагчымых канцэртах і бярэ ўдзел у іншых творчых мерапрыемствах. Часу ў яго амаль няма, аднак ён знайшоў магчымасць пагутарыць падчас свайго прыезду ў Дзяржынск.

— Раскажы пра песню, з якой будзеш выступаць на «Еўрабачанні»?

— Кампазіцыя называецца «Музыка маіх перамог», я напісаў яе разам з Кірылам Ермаком. Яна цалкам пра мяне, бо я заўсёды імкнуўся падымацца вышэй і вышэй...

— І якія мэты ставіш перад сабой?

— Галоўная — гэта перамога на «Еўрабачанні». Насамрэч я буду моцна рады, калі ўвайду ў тройку пераможцаў. Гэта ўжо будзе для мяне перамогай. Другая мэта — выступіць на дзіцячай «Новай хвалі».

— Калі даведаўся пра перамогу ў фінале адбору, якія былі эмоцыі?

— Для пачатку магу раскажаць, што адчуваў, калі даведаўся, што прайшоў на адборачны тур. Я быў вельмі шчаслівы. Гэта было ў мой дзень нараджэння, 25 ліпеня. Я не мог паверыць, гэта было сапраўдным шокам. Я быў шалёна задаволены і ў той жа час здзіўлены. Што тычыцца маёй перамогі, я і не спадзяваўся. Стаяў і шчыра радаваўся за Олю, калі галасавалі глядачы. Вельмі хваляваўся, але ўсё адно ўсміхаўся і апладзіраваў. А калі зразумеў, што перамог, не мог апамятацца ад радасці.

— Саша, не баішся «зорнай хваробы»?

— Цяпер у мяне яе няма і, спадзяюся, ніколі не будзе. А калі і здарыцца так, то побач са мной ёсць блізкія людзі, якія дапамогуць з ёй справіцца.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Фота БЕЛТА

Выпрабавана на сабе

ВОСЕМ ГАДЗІН ФІТНЕСУ... З АНУЧАЙ, ці Як я была клінерам

Жыць у чыстых пакоях і пры гэтым не дакранацца да мятлы або пыласоса — ці ж гэта не мара! Клінінговыя кампаніі прапануюць зрабіць прыборку любой складанасці хутка, якасна, з экалагічна-бяспечнымі мыйнымі сродкамі. Як кажуць, любы капрыз за вашы грошы — гаспадар пакідае работнікам ключы, сам сыходзіць па справах, а вечарам вяртаецца і правярае якасць паслугі. Я вырашыла на дзень стаць прафесійнай прыбіральшчыцай і ўласнарадна адчуць, наколькі «пыльная» работа ў клінера.

Фота Сяргея Нікановіча

недасведчаны погляд усёй працы гадзіны на чатыры.

БЕЗ СНУ І ВЫХАДНЫХ

На работу майстры чысціні ходзяць звычайна па двое — так і хутчэй, і весялей. Мне чамусьці (няйначай спрацаваў стэрэатып «прыборка — жаночая справа») будучыя калегі ўяўляліся дзяўчатамі ў хусцінках і гумовых пальчатках. Таму, калі дзверы ў кватэру адчынілі два хлопцы, кожны з якіх вышэйшы за мяне на галаву, я, мякка кажучы, здзівілася. Яўген Лукашэвіч амаль адразу знік у суседнім пакоі — пайшоў «ваяваць» з брудам на балконе, а мы з Максімам Стрыгалёвым адправіліся наводзіць бляск на кухні.

Пакуль ішла па калідоры, разглядала будучы аб'ём работ. Кватэра пасля рамонту, але будаўнічага смецця няма, яно ўжо складзена ў кардонкі і чакае вынасу каля дзвярэй. Побач стаіць яшчэ адна, якую так і хочацца абавзаць «наборам алхіміка». Ёмістасці з рознакаляровымі вадкасцямі, аначкамі, губкамі — відавочна, што да кожнай паверхні ў хлопцаў свой падыход. На

Паслугі клінінгу, як кажа мой напарнік, будуюцца па прынцыпе «не зробіш ты — зробіць за цябе». Кліент можа заказаць прыбіранне вечарам альбо на выхадныя і патрабуе выканаць усё найхутчэй. Калі табе тэлефануюць увечары, а ты адказваеш толькі ранкам, лічы, заказ упушчаны. Самы пік работы падае на вясну і лета, калі будаўнікі здаюць дамы. Зімой попыт слабейшы. Можна працаваць тыдзень запар, а потым некалькі дзён не мець заказаў. З ацэнкай часу, дарэчы, я памылілася: «лёгка» кватэру клінеры прыбіраюць каля 8 гадзін. Бывае, работа цягнецца 10—12 гадзін, а самы працяглы па часе заказ на прыбіранне гасцінічна-спартыўнага комплексу ў Мінску выконвалі 26 гадзін запар. Праўда, такія аўральныя сітуацыі здараюцца нячаста, навядзенне парадку ў моцна забруджаных памяшканнях прыбіральшчыкі звычайна размяркоўваюць на некалькі дзён. Нестабільны графік, стрэсавыя сітуацыі, цяжкая фізічная праца — не дзіўна, што клінінг, на думку Максіма, работа, хутчэй, для мужчын. «Затое, — жартуе хлопец, — пастаянны «фітнес» трымае ў форме».

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Цікавы досвед

ШАХ І МАТ СТАРОЙ СІСТЭМЕ

ЯК НАВЫКІ ГУЛЬНІ ДАПАМАГАЮЦЬ У ВУЧОБЕ І ЖЫЦЦІ

«Настаўнік павінен стаць самым аўтарытэтным членам грамадства» — такую думку выказаў рэктар Армянскага дзяржаўнага педагогічнага ўніверсітэта, доктар гістарычных навук, прафесар Рубен МІРЗАХАНЯН падчас свайго нядаўняга візіту ў Беларускі дзяржаўны педагогічны ўніверсітэт. Супрацоўніцтва паміж гэтымі дзвюма ВНУ доўжыцца ўсяго два гады, тым не менш за адносна кароткі тэрмін былі арганізаваны ўжо дзве летнія школы па абмене студэнтамі плюс адбылося некалькі візітаў нашых выкладчыкаў і аспірантаў у Армению.

«Можа, мы і фантазёры, але...»

— Мы неаднойчы дзяліліся з маім калегам досведам працы і сваім бачаннем перспектывы, — кажа Рубен Мірзаханян, маючы на ўвазе рэктара БДПУ, прафесара Аляксандра Жука. — Можа быць, мы з ім і фантазёры, але нам шчыра хочацца, каб у нашых выпускнікоў было пачуццё гонару і датычнасці да той важнай і высакароднай справы, якую мы разам робім. На наш погляд, трэба зрабіць усё, каб навуца ў педагогічным універсітэце было адначасова і цікава, і прэстыжна. Каб у маладых людзей не было пачуцця няёмкасці ці сарамлівасці за зроблены выбар.

Арменію, як многія іншыя краіны, не абмінула мода на эканамічныя і юрыдычныя спецыяльнасці, але ў апошнія гады колькасць моладзі, якая паступае на іх, пакрысе змяншаецца: абітурыенты, ці хутчэй за ўсё іх бацькі, пачалі задумвацца, а што будзе пасля заканчэння ўніверсітэта? Ці змогуць знайсці работу па атрыманай спецыяльнасці? Па словах Рубена Мірзаханяна, цяпер у Армении налічваецца 1450 школ (у савецкія часы іх было 1800). На жаль, колькасць вучняў змяншаецца, тым не менш попыт на настаўнікаў ёсць і будзе заўсёды, упэўнены ён. Аднак над іміджам педагога ў грамадстве яшчэ трэба сур'ёзна працаваць...

— Калі наш універсітэт наведала міністр адукацыі Фінляндыі, яе суправаджаў вельмі імпазантны, падобны на кіназорку, гаваркі малады чалавек. Мой калега не ўтрымаўся і пацікавіўся, як яму ўдалося стаць памочнікам міністра адукацыі? — раскажаў Рубен Мірзаханян. — Яго адказ, прызнаюся, нас шакаваў. «Не змог здаць экзамен на настаўніка, — сказаў той і дабавіў, — зараз рыхтуюся, і калі не ў гэтым, то ў наступным годзе, спадзяюся, я яго здам, бо пакуль зарабляю ўдвая менш». І вось тут мы зразумелі ўсю сур'ёзнасць нашай сітуацыі.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Аляксандр Жук уручыў Рубену Мірзаханяну дыплом ганаровага прафесара БДПУ і прафесарскую мантыю.